

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Wielkie Księstwo Luksemburga**(Sprawa C-87/18)**

(2018/C 161/22)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek, F. Thiran, G. von Rintelen, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Wielkie Księstwo Luksemburga**Żądania strony skarżącej**

Strona skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie, że nie wprowadzając w życie, najpóźniej do dnia 18 kwietnia 2016 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94, s. 65), a w każdym razie nie powiadamiając o tych przepisach Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 90 ust. 1 teże dyrektywy;
- nałożenie na Wielkie Księstwo Luksemburga, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, obowiązku zapłaty okresowej kary pieniężnej w kwocie 11 628 EUR za każdy dzień poczynszy od dnia wydania w niniejszej sprawie wyroku stwierdzającego uchybienie obowiązkowi poinformowania Komisji o przepisach dokonujących transpozycji dyrektywy 2014/24/UE
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zgodnie z art. 90 ust. 1 dyrektywy 2014/24/UE państwa członkowskie były zobowiązane do wprowadzenia w życie przepisów niezbędnych do zastosowania się do teże dyrektywy do dnia 18 kwietnia 2016 r. Wobec braku przekazania Komisji tekstów przyjętych przepisów dokonujących transpozycji dyrektywy przez Luksemburg, Komisja postanowiła wszcząć postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości.
2. W swojej skardze Komisja proponuje nałożenie na Luksemburg kary pieniężnej, której stawka dzienna wynosi 11 628 EUR. Wysokość proponowanej kary została ustalona z uwzględnieniem wagi i czasu trwania naruszenia oraz efektu odstrasającego, stosownie do możliwości finansowych tego państwa członkowskiego.

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Wielkie Księstwo Luksemburga**(Sprawa C-88/18)**

(2018/C 161/23)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek, F. Thiran, G. von Rintelen, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie, że nie wprowadzając w życie, najpóźniej do dnia 18 kwietnia 2016 r., przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylającej dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. L 94, s. 243), a w każdym razie nie powiadamiając o tych przepisach Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 106 ust. 1 teże dyrektywy;
- nałożenie na Wielkie Księstwo Luksemburga, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, obowiązku zapłaty okresowej kary pieniężnej w kwocie 11 628 EUR za każdy dzień począwszy od dnia wydania w niniejszej sprawie wyroku stwierdzającego uchybienie obowiązkowi poinformowania Komisji o przepisach dokonujących transpozycji dyrektywy 2014/25/UE;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zgodnie z art. 106 ust. 1 dyrektywy 2014/25/UE państwa członkowskie były zobowiązane do wprowadzenia w życie przepisów niezbędnych do zastosowania się do teże dyrektywy do dnia 18 kwietnia 2016 r. Wobec braku przekazania Komisji tekstów przyjętych przepisów dokonujących transpozycji dyrektywy przez Luksemburg, Komisja postanowiła wszcząć postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości.
2. W swojej skardze Komisja proponuje nałożenie na Luksemburg kary pieniężnej, której stawka dzienna wynosi 11 628 EUR. Wysokość proponowanej kary została ustalona z uwzględnieniem wagi i czasu trwania naruszenia oraz efektu odstrasającego, stosownie do możliwości finansowych tego państwa członkowskiego.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden
(Niderlandy) w dniu 9 lutego 2018 r. – Sociale Verzekeringsbank / F. van den Berg i H.D. Giesen**

(Sprawa C-95/18)

(2018/C 161/24)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Sociale Verzekeringsbank (Svb)

Strona przeciwna: F. van den Berg i H.D. Giesen

Pytania prejudycjalne

- 1) a. Czy art. 45 i 48 TFUE należy interpretować w ten sposób, że – w przypadkach tego rodzaju jak rozpatrywane – postanowienia te stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak art. 6a zdanie wprowadzające oraz lit. b) AOW⁽¹⁾? Uregulowanie to prowadzi do tego, że rezydent Niderlandów nie jest ubezpieczony w ramach ubezpieczenia społecznego w państwie członkowskim miejsca zamieszkania, jeżeli pracuje w innym państwie członkowskim i zgodnie z art. 13 rozporządzenia 1408/71⁽²⁾ podlega ustawodawstwu z zakresu zabezpieczenia społecznego państwa zatrudnienia. Rozpatrywane przypadki charakteryzują się tym, że na podstawie regulacji prawnych państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia zainteresowane osoby nie są uprawnione do emerytury ze względu na ograniczony wymiar pracy wykonywanej przez nich w tym państwie?